ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΒΑΡΝΗΣ
ΕΤΟΣ 1904

ΕΤΟΣ ΚΔ΄
ΑΡΙΘ. 35

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1904

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Γάνου καὶ Χώρας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (πρόεδρ.)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ διπλῆ τελετὴ τῆς Α΄ σεπτεμβρίου — Πατριαρχικὴ Μ. τοῦ Γ. Σχολὴ — Ἐγκαθίδρυσις σχολῆς φραγκοκαλογραιῶν ἐν Βόλῳ Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικὰ — Ἡ Ἐκκλησία τῆς ἐν Θράκῃ Ἀδριανουπόλεως (συνέχεια) — Ἑλληνικὸν Νοσοκομεῖον Βάρνης — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

Η ΔΙΠΛΗ ΕΟΡΤΗ
ΤΗΣ Α΄ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Τῇ προχθὲς τετάρτῃ, ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῆς ἰνδίκτου, ἐγένετο ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ νενομισμένη ἱερὰ τελετὴ, συνημμένην ἐφέτος ἔχουσα καὶ τὴν ἑορτὴν τῆς σεπτῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου Παμμακαρίστου, καθὼς ἠγγείλαμεν. Τὸ σεπτὸν ὁμοίωμα τῆς Θεομήτορος, τὸ μόνον ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν ἡμῶν πατέρων ἄχρις ἡμῶν, ἐκ τῶν διὰ μουσείου κατειργασμένων εἰκόνων διασωθὲν, προέκειτο εἰς προσκύνησιν τῶν πιστῶν πρὸ τοῦ ἀριστεροῦ χοροῦ. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, τῷ παναγ. οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ συνεχορτάσταιν οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ, οἵτινες ἀνῆλθον πάντες ἐν τῷ Μ. Συνοδικῷ, ὅπου παρέστησαν ἐπίσης ὁ παρεπιδημῶν πανιερ. μητροπολίτης Ἀγχιάλου κ. Βασίλειος, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Γρηγοράς, ὁ ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιος Ἰβηρίτης, ὁ ἡγούμενος τοῦ ἐν Γαλαταρίοις ρωσσικοῦ ναοῦ πανοσ. ἱερομόναχος κ. Παῦλος, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, καὶ πλῆθος ὁμογενῶν. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνέγνω τὴν πρᾶξιν τῆς ἰνδικτιῶνος, ἣν ὑπέγραψε σὺν τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς, εὐξάμενος εἶτα πρὸς τὸν Ὕψιστον ὑπὲρ αἰσίας διανύσεως τοῦ ἀρξαμένου ἔτους, διαφυλάξεως τῆς εἰρηνικῆς καὶ γαληναίας ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καταστάσεως, καὶ τῆς διατηρήσεως τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλολάου ἡμῶν ἄνακτος σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὴτ Χὰν τοῦ Β΄ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν ἐνδόξων αὐτοῦ προγόνων, ἀγαθὰ ἀείποτε βουλευομένου ὑπὲρ τῶν πιστῶν αὐτοῦ ὑπηκόων καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Μεθ' ὃ πάντες οἱ παρεστῶτες συνεχάρησαν τῇ Α. Θ. Π. ἐπευξάμενοι ἐγκαρδίως ὑγιᾶ καὶ ἀπερίκλονον ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Χρυσοστόμων διαμονήν.

§

Ἡ παλαιοτέρα μνεία τῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Παμμακαρίστου εἰκόνων γίνεται παρὰ τῷ Μαρτίνῳ Κρουσίῳ, κατὰ τὴν πατριαρχικὴν ἱστορίαν, ἣν μετέφρασε Μανουὴλ ὁ Μαλαξὸς, τῷ 1577. Ἐν μὲν τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ ἀναφέρεται εἰκὼν τῆς ἀποκαθηλώσεως ἐκ χρυσοῦ, ἐν δὲ τῷ τέμπλῳ γράφει οὗτος ὅτι ἦσαν αἱ τῶν δώ-

δεκα δεσποτικῶν ἑορτῶν εἰκόνες «καὶ κάτωθεν τοῦ τέμπλου ἡ εἰκὼν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεγάλη καὶ λαμπροτάτη· καὶ ἐν τῷ δεξιῷ μέρει ἡ εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου ὡραιοτάτη καὶ λαμπρή· ἔχοντες πολύτιμες ποδιαῖς χρυσαῖς». Μετ' ὀλίγον ἀορίστως εἰκόνων ποιεῖται μνείαν ὁ Στέφανος Γερλάχιος ὁ καὶ τῶν λειψάνων Μαρίας Σαλώμης καὶ τῆς ἁγίας Εὐφημίας μιμνησκόμενος.—Ἡ ἱερὰ εἰκὼν ὑπέστη βλάβην τινὰ πρὸ διακοσίων ἐτῶν περίπου. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ἱερεμίου Β΄, Νικηφόρος ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ σώζων μετήνεγκε εἰς τὸ νέον Πατριαρχεῖον, ὡς μαρτυρεῖ Δωρόθεος ὁ Μονεμβασίας, «βιβλία, εἰκόνες, λείψανα καὶ ὅσα ἄλλα ἦσαν μέσα» εἰς τὸν ναὸν τῆς Παμμακαρίστου.

*

Κωνστάντιος ὁ πατριάρχης γράφει ὅτι τοῦ ἱεροῦ διατυπώματος τῆς Θεοτόκου μετακομισθέντος εἰς τὸν ναὸν ἁγίου Δημητρίου Κανάβη, Ξυλοπόρτης, ὁ ἐπιτηρητὴς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Μελέτιος Ἀλεξανδρείας ὁ Πηγᾶς ἐτίμησε τῇ ἐπικλήσει τῆς Παμμακαρίστου τὸν Ἅγιον Δημήτριον, ὡς ὁ ἀπὸ Κυζίκου Τιμόθεος τὸν Ἅγιον Γεώργιον τὸν νῦν πατριαρχικὸν ναόν.

Τῷ 1838, ἐκδοθέντος τοῦ Τυπικοῦ τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας, ἐπιμελείᾳ Κωνσταντίνου τοῦ πρωτοψάλτου καὶ ἐγκρίσει τῆς κεντρικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ σεπτὴ εἰκὼν αὕτη τῆς Παμμακαρίστου γράφεται, ἐπισήμως, θαυματουργός.

*

Οἱ τὴν πατριαρχικὴν ἱστορίαν τοῦ Μαλαξοῦ γινώσκοντες περιττὸν ν' ἀκούσωσι καὶ πάλιν τὰ ἐπὶ Ἱερεμίου Α΄ τοῦ πατριάρχου καὶ βεζίρη Λουτφῆ πασᾶ γενόμενα, καθ' ἃ μέγιστον ἡμῖν ἐπεγένετο κέρδος ἐκ τῆς συνέσεως καὶ τῆς ἀγχινοίας τε καὶ προμηθείας τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν πατέρων. Ὁ χρονογράφος οὗτος δείκνυται ἀποδιδοὺς τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο περὶ ἡμᾶς τεράστιον εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς Θεομήτορος· διότι ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας, πρὸ πάσης συνεντεύξεως μετὰ πολιτευτῶν καὶ κυβερνητῶν, «ὥρισε καὶ ἄνοιξαν τὴν ἐκκλησίαν· καὶ ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος τῆς Παμμακαρίστου ἐστάθη, καὶ παράκλησιν ἐκ ψυχῆς μετὰ δακρύων ἔψαλε, καὶ τὴν Παμμακάριστον ἠσπάσθη».

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ
ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΗ

Σήμερον ἀπὸ πρωΐας ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ, προϊσταμένου μὲν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμεν. πατριάρχου τοῦ καὶ τὸν ἁγιασμὸν τελέσαντος, παρόντων δὲ τοῦ προέδρου τῆς ἐφορίας σεβασμ. μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου, τῶν ἐφόρων κκ. Π. Γ. Χρυσοῦ, Ἰω. Σιώτου ἰατροῦ, καὶ Κ. Στ. Κέπετζη, τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν, ὁ σχολάρχης πανιερ. μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεόβουλος ἀνέγνω τὰ ὀνόματα τῶν τελειοδιδάκτων τοῦ λήξαντος ἔτους, ἃ κατωτέρω βλέπει ὁ ἀναγνώστης, καὶ τὰ τῶν ἐν ταῖς λοιπαῖς τάξεσιν ἐν γένει ἢ ἔν τισι μαθήμασιν ἀριστευσάντων, παρασχὼν καὶ σημείωσιν ἀκριβῆ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς Σχολῆς.

Κατὰ τὴν σημείωσιν ταύτην αἱ κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος εἰσπράξεις τοῦ ταμείου τῆς σχολῆς ἔχουσιν οὕτως: 117,774 ἀπὸ τόκων χρεωγράφων—109,691 ἀπὸ τῶν ἐν Βασσαραβίᾳ κτημάτων—79,376 ἀπὸ παλαιῶν ὀφειλῶν—47,840 ἐξ εἰσιτηρίων—34,853 ἐκ πωλήσεως χρεωγράφων ἀντικατασταθησομένων δι' ἑτέρων—22,165 ἐξ ἐνοικίων κτημάτων—14,566 ἀπὸ τοῦ ταμείου τῆς Παναγίας τῆς Καφατιανῆς—13,890 ἀπὸ τοῦ Ἁγιάσματος ἁγίου Θεράποντος—13,007 ἀπὸ τῶν συντάξεων τῶν καθηγητῶν—8,440 ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ναοῖς δίσκων—6,122 ἀπὸ ἐξαργυρώσεως ὁμολογιῶν κληρωθεισῶν—4,185 ἐκ πωλήσεως ὑλικοῦ περισσεύσαντος ἐκ τῆς ἐπισκευῆς—3,185 ἐκ νομισματικῆς ὠφελείας—2,306 ἐξ ἐνοικίων τῶν τῇ σχολῇ δωρηθέντων κτημάτων τῆς συντεχνίας τῶν γουναράδων καὶ—1143 δωρεὰ τοῦ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μαθητῶν τῆς σχολῆς κ. Εὐστρατίου Μαμμέλη· τὸ ὅλον 478,449 γρόσια.

Ἐδαπανήθησαν ἐκ τούτων, 72,826 γρόσια διὰ τὰς πέρυσι γενομένας ἐπισκευὰς, πρὸς διατήρησιν δὲ τῆς σχολῆς, μισθοὺς, καὶ λοιπὰ ἀναλώματα, μετὰ καὶ τῶν πρὸς ἐπισκευὰς δοθέντων 473, 719, μένοντος καὶ περισσεύματος ἐκ 4740 γροσίων.

Μετὰ τὰς εὐφροσύνους ταύτας ἀναγγελίας τοῦ πανιερ. σχολάρχου, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ηὐχαρίστησε πᾶσι τοῖς ἐργαζομένοις ὑπὲρ ἀπροσκόπτου διεξαγωγῆς τοῦ ἔργου τῆς σχολῆς, ἀπὸ αἰώνων ὅλων τιμὴν περιποιούσης τῷ ἑλληνικῷ ἔθνει, καὶ ηὔξατο ὑπὲρ τῆς καὶ καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἤδη σχολικὸν ἔτος εὐδοκίμου ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων πάντων, ἐφόρων, διδασκάλων καὶ μαθητῶν. Μεθ' ὃ, χορὸς ἐκ μαθητῶν τῆς σχολῆς, διδασκομένων τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ

διδασκάλου αὐτῶν μουσικολογ. πρώτου δομεστίκου κ. Ἰακώβου Ναυπλιώτου, ἔψαλε τοὺς πολυχρονισμοὺς πρῶτον τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος, εἶτα δὲ τοῦ παναγ. οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.—Σήμερον, ἀπὸ τῆς 9 1/2 πρὸ μεσημβρίας οἱ ἐλλόγιμοι καθηγηταὶ ἤρξαντο τῶν μαθημάτων αὐτῶν. Οἱ μέχρι μεσημβρίας ἐγγραφέντες μαθηταὶ ἀριθμοῦνται εἰς 112.

Οἱ τελειόφοιτοι τοῦ 1903—4.

(κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ σχολάρχου)

Οἱ λαβόντες τὸν βαθμὸν **ἄριστα.**

1. Κίμων Ἰωακεὶμ ἐκ Κων)πόλεως—2. Περικλῆς Μπόλος ἐκ Χλωμοῦ τῆς Ἠπείρου —3. Γεώργιος Ζηρίνης ἐκ Μαρωνείας—4. Σπυρίδων Νικόπουλος ἐκ Καρπενησίου—5. Δημήτριος Δημοσθένους ἐξ Ἐπιβατῶν —6. Παναγιώτης Ζωΐδης ἐκ Δολοῦ τῆς Ἠπείρου—7. Νικόλαος Χατζηδέγος ἐκ Τσοτυλίου τῆς Μακεδονίας—8. Γεώργιος Παπαμερκουρίου ἐξ Ἄνω Νεοχωρίου τῆς Χιλῆς — 9. Κωνσταντῖνος Ἰσμυρίδης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως — 10. Στυλιανὸς Στυλιανίδης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως— 11. Εὐάγγελος Καραμφυλλίδης ἐκ Δαρδανελλίων.

Οἱ λαβόντες τὸν βαθμὸν **πάνυ καλῶς.**

12. Ἰωάννης Παπαϊωάννου ἐκ Μαδύτου — 13. Ξενοφῶν Λαιλιάδης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως — 14. Ἰωάννης Γερακάρης ἐξ Ἱεροσολύμων— 15. Δημήτριος Μπαλτᾶς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως—16. Μενέλαος Καρατζόπουλος ἐκ Κων)πόλεως— 17. Κωνσταντῖνος Χριστοφορίδης ἐκ Μαδύτου—18. Ἀχιλλεὺς Νικολαΐδης ἐκ Κων)πόλεως — 19. Εὐάγγελος Λαΐτας ἐξ Ἠπείρου — 20. Γεώργιος Μανιώτης ἐκ Σκιάθου — 21. Σέργιος Χατζῆ Ἀποστόλου ἐκ Στράντζης— 22. Γεώργιος Νικολαΐδης ἐκ Ζαγορᾶς Θεσσαλίας— 23. Ἰωάννης Θεοδωρίδης ἐκ Καισαρείας— 24. Κωνσταντῖνος Μιζαντζῆς ἐκ Κων)πόλεως — 25. Θεόδωρος Εὐκαρπίδης ἐκ Κερασοῦντος.

Ὁ λαβὼν τὸν βαθμὸν **καλῶς.**

26. Γεώργιος Δογοθετίδης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ἐγκαθίδρυσις σχολῆς φραγκοκαλογραιῶν ἐν Βόλῳ γεννᾷ ζητήματα δημιουργούμενα ὑπὸ θερμοτάτου θρησκευτικοῦ καὶ πατριωτικοῦ συναισθήματος, ὅπερ ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ σύνεσις διδίσκουσιν ὅτι δέον νὰ ὑποβληθῇ ὑπὸ τὰς διαγορεύσεις τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Πρὸ ἑνὸς μόλις μηνὸς, ὡς ἤγγειλαν εἰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας ἐκ Βόλου, κάτοικοί τινες, ἄγνωστοι μέχρι σήμερον διαμένοντες, ἔθραυσαν τὰς θύρας τῆς σχολῆς, αἱ δὲ καλογραῖαι φοβηθεῖσαι μετέβησαν εἰς τὸ προξενεῖον τῆς Γαλλίας ζητήσασαι τὴν προστασίαν αὐτοῦ. Ὁ νομάρχης διέταξε κατὰ καθῆκον τὴν ὑπὸ τῶν ἀστυφυλάκων φρούρησιν τῆς σχολῆς, διότι, κατ' ἐπίσημα τηλεγραφήματα δῆθεν, ἀπειλοῦνται νέαι σκηναὶ ἕνεκα τῆς ἐξάψεως τῶν πνευμάτων.

Πιθανὸν ὅτι ποικίλων ἕνεκα λόγων τὰ γεγονότα περιβάλλονται χαρακτῆρα δραματικώτερον ἐν ταῖς στήλαις τῶν ἐφημερίδων. Οἱ ὀρθόδοξοι κάτοικοι τοῦ Βόλου οἱ κατὰ τῆς ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας ξένης σχολῆς ἐν μέσῳ αὐτῶν διαμαρτυρόμενοι ἔχουσι δίκαιον φοβούμενοι τὴν ὀλεθρίαν διὰ τὸ δόγμα καὶ τὸν ἐθνισμὸν ἡμῶν ἐπήρειαν σχολῆς τοιαύτης, ἱδρυομένης καὶ διευθυνομένης ὑπὸ μοναχικοῦ τάγματος διωχθέντος ὑπ' αὐτῆς τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐξ αὐτῆς αὐτοῦ τῆς πατρίδος ἀποφάσει τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς ἀντιπροσωπείας. Ἀλλ' ἡ κατὰ τῆς σχολῆς ἀποδοκιμασία ἠδύνατο νὰ ἐκδηλωθῇ διὰ τρόπων εὐγενῶν, ἰδιαζόντων κοινωνίαις εὖ ἠγμέναις.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Βόλου, βεβαίως ὁμογενεῖς πάντες, ὀρθόδοξοι πάντες ἔχουσι καὶ τέκνα καὶ συγγενεῖς ποθοῦντας τὴν ἐπίδοσιν καὶ πρόοδον τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν τῇ ἐκμαθήσει ξένων γλωσσῶν· διότι τοῦτο μόνον βλέπομεν ὡς ἐλατήριον δυνάμενον νὰ κινήσῃ τοὺς καινοσπούδους καὶ χάσκακας ὅπως πρωτιμήσωσι τῶν ἡμετέρων σχολῶν τὰς ξένας. Ἀνατροφὴν καὶ παίδευσιν ἑλληνοπρεπῆ καὶ κατὰ Χριστὸν οὐδεμία σχολὴ δύναται νὰ χορηγήσῃ μὴ οὖσα ἑλληνικὴ, μὴ ἔχουσα διδασκάλους ὁμογενεῖς καὶ ἐπόπτας ὁμογενεῖς. Τὴν θεμελιώδη ταύτην ἀλήθειαν πρέπει νὰ διακηρύξωσιν οἱ ἐν Βόλῳ πᾶσι τοῖς συνοίκοις αὐτῶν, χωρὶς νὰ θραύωσιν ὑελοπίνακας καὶ θύρας οἰκήματος ξένων. Ἔχουσι τέκνα; ἔχουσι καὶ καθῆκον νὰ μὴ στείλωσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὴν σχολήν. Τοῦτό ἐστιν ἡ λαμπροτέρα καὶ εὐγενεστέρα διαδήλωσις. Ἔχουσιν ἐλλείψεις τὰ σχολεῖα αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν ξένων γλωσσῶν; δύνανται μετὰ σεβασμοῦ νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως τὴν ἀποτελεσματικωτέραν ἐν τῇ σχολῇ διδασκαλίαν τῆς ποθουμένης δῆθεν ξένης γλώσσης. Τοιουτοτρόπως αἴσθημα πατριωτικὸν, αἴσθημα θρησκευτικὸν δυνατόν ἐστι καὶ προσδόκιμον ὅτι θέλουσιν ἔχει ἀποτελέσματα πολλῷ λαμπρότερα ἢ τὰ διὰ συλλαλητηρίων ἢ τινων ἄλλων μέσων ἐπιδιωκόμενα.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ІНСТИТУТУ МЕЧНИКОВА

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συνεδρία δύο Σωμάτων.—Τῇ προχθὲς, τετάρτῃ, μετὰ τὴν τελετὴν τῆς νέας ἰνδικτιῶνος, συνεδρίασαν ἀπὸ κοινοῦ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον.

Τιμητικαὶ ἐνδείξεις.—Εὐχαρίστως πληροφορούμεθα ὅτι ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἄρχων Μέγας λογοθέτης τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου διὰ τοῦ χρυσοῦ μεταλλίου Ἰμτιὰζ τοῦ σιδηροδρόμου Χετζάζης. Ἡ τιμητικὴ αὕτη ἔνδειξις ἀποτελεῖ δικαίαν ἀμοιβὴν τῆς διηνεκοῦς πιστῆς ὑπηρεσίας τῆς Α. Ἐξοχότητος πρὸς τὸν σεπτὸν Ἄνακτα καὶ τὴν ὑψηλὴν Αὐτοῦ κυβέρνησιν. Δείγματα τοιαῦτα αὐτοκρατορικῆς ὑψηλῆς εὐμενείας ἀπήλαυσεν ἡ Α. Ἐξοχότης καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παρουσιάσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐθναρχῶν ἐνώπιον τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος ὅτε μόνον ἡ Α. Ἐξοχότης συνώδευσε καὶ ἀνέγνω τὸ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐκφωνηθὲν προσφώνημα.

Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἐθναρχῶν κρατήσας τὴν Α. Ἐξοχότητα ἐνετείλατο αὐτῷ νὰ διαβιβάσῃ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι λίαν εὐμενεῖς λόγους ἐκτιμήσεως καὶ αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας πρὸς τὸ γεραρὸν αὐτῆς πρόσωπον, μεθ' ὃ τοιαύτας ἐπίσης ἐκτιμήσεως αὐτοκρατορικῆς ἐκφράσεις ηὐδόκησε νὰ ἀπευθύνῃ καὶ τῇ Α. Ἐξοχότητι διὰ τὰς πιστὰς αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν Α. Α. Μ. καὶ τὸ ὑψηλὸν κράτος.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. —Τῇ Α. Ε. τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ρωσσίας κ. Ι. Ζηνόβιεφ ἄγοντι τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτὴν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη εἰς Βαθυρρύακα, διὰ τηλεγραφήματος, εἰς ὃ οὗτος ἀπήντησεν ἐνθέρμως εὐχαριστῶν καὶ τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἐπικαλούμενος.—Ὡσαύτως ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἀλεξάνδρου συνεχάρη τῇ παρελ. δευτέρᾳ ἡ Α. Θ. Παναγιότης τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ. Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῷ βοηθῷ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ Θεσσαλονίκης ἐξοχωτάτῳ Ἀλεξ. πασᾷ Κωνσταντινίδῃ τηλεγραφικῶς, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀλ. Σινιόσογλου μέλει τοῦ Δ.Ε.Μ.Συμβουλίου, Ἀλεξάνδρῳ Ζωηρῷ πασᾷ, Α.Μελαχροινῷ, Α.Καμπούρογλου, Α. Γάγκῳ, Α. Φωτιάδῃ, Α. Μαυρογένει βέῃ, πρώην ἡγεμόνι Σάμου, Α. Ναοὺμ, Α. Δεβετζῇ, Α. Βογιατζόγλου, τηλεγραφικῶς τε καὶ διὰ τῶν ἁρμοδίων πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων. Αὐθήμερον μεταβὰς ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης εἰς Ξηροκρήνην ἐπεσκέψατο καὶ συνεχάρη ἐπὶ τῇ ἑορτῇ αὐτοῦ τῇ Α. Ἐ. τῷ Α. Καραθεοδωρῇ πασᾷ, ἀρχιμεταφράστῃ τῶν ἀνακτόρων. —Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς καὶ τοῖς σήμερον τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι μητροπολίταις Ἀμασείας καὶ Πρεσπῶν, τοῖς πανιερ. δὲ πρώην Μεσημβρίας καὶ Δεβρῶν διὰ τοῦ ἱερολ. τριτεύοντος.

Πατριαρχικὰ συλλυπητήρια. — Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μακαρίτιδος Ἑλένης Πετρίδου, μητρὸς τοῦ ἐκ τῶν ἄλλοτε συμβούλων Κ. Πετρίδου, θανούσης τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἐν Πριγκήπῳ· ἡ Α. Θ. Π. τὸ μὲν διεβίβασε τῇ οἰκογενείᾳ τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ, τὸ δὲ ἐξεπροσωπήθη κατὰ τὴν κηδείαν διὰ τοῦ ἱερολ. τριτεύοντος κ. Ἱεροθέου Ἀνθουλίδου τελεσθεῖσαν μεγαλοπρεπῶς ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς ἐκλεκτοῦ κόσμου.

Φιλάνθρωποι πράξεις.—Εἰς τὸ ἐν Καισαρείᾳ Καππαδοκίας Ὀρφανοτροφεῖον ἡ ἐρίτιμος κυρία Εὐλαμπία Συμεὼν ἐφέντη Σινιόσογλου προσήνεγκεν ὀθωμ. λίρας 300, συνεχίζουσα τὰς ὑπὲρ τῶν κοινῶν καταστημάτων Καππαδοκίας εὐεργετικὰς καὶ μιμήσεως ἀξίας πράξεις τῆς εὐσεβοῦς οἰκογενείας Σινιόσογλου.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἡ Α. Ε. ὁ Ἀνδρέας Κοπάσης ἐφέντης, μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας καὶ ὁ ἐρίτιμος ὁμογενὴς κ. Πᾶνος Κουρτζῆς, καὶ τῇ τετάρτῃ ὁ Β΄ διερμηνεὺς τῆς πρεσβείας τῆς Αὐστροουγγαρίας.

Ἐκκλησιαστ. Μουσική.—Χθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας ὁ ἐλλόγιμος καθηγητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς ἐν τῷ Ὠδείῳ Ἀθηνῶν κ. Κωνστ. Ἀλεξ. Ψάχος, ἀποχαιρετίσας τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην καὶ τοὺς σεβασμ. ἀρχιερεῖς.

Ἅγιον Ὄρος. —Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος διατρίβει ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἕνεκα διαφορᾶς τινος ἐνοριακῆς, ὁ ἐξοχ. ὑποδιοικητὴς Θεσσαλονίκης Ἀλέξ. Κωνσταντινίδης πασᾶς—Τρεῖς ἁγιορῖται ἀπεστάλησαν ὅπως εἰσαχθῶσιν ἐν τῇ πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ. ὁ διάκονος Κάλλι-

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

στος Βατοπεδινὸς, καὶ οἱ μοναχοὶ Εὐλόγιος Λαυριώτης καὶ Μισαὴλ Ἰβηρίτης.

Ἀρμενοκαθολικὸν Πατριαρχεῖον.—Ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ τῷ νέῳ πατριάρχῃ τῶν δυτικῶν ἀρμενίων κ. Πέτρῳ Παύλῳ Σαμπαγιὰν ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει αὐτοῦ διὰ τοῦ Μ. πρωτοσυγκέλλου κ. Καλλινίκου μεταβάντος εἰς Πέραν τῇ συνοδείᾳ τοῦ βοηθοῦ καπικεχαγιᾶ κ. Σ. Κωνσταντινίδου.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.

Ἀναχωρήσεις. — Ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν τῇ τρίτῃ μεταβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα οἱ πανοσ. ἀρχιμανδρῖται τοῦ ἁγιοταφικοῦ πατριαρχ. θρόνου κ. κ. Γερμανὸς Ἀποστολᾶτος καὶ Εὐσέβιος, ἡγούμενος τοῦ Καταμόνας, ὡς καὶ ὁ ἱερολογ. διδάκτωρ κ. Ἰάκωβος Ἀρχατζικάκης, διάκονος.

Ἀφίξεις.—Ἀφίκετο προχθὲς ἐκ Ταϊγανίου ὁ ἐκεῖσε ἔξαρχος τοῦ παναγ. Τάφου πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἰουβενάλιος.

Ἐψηφισμένος Σιναίου.—Ὁ θεοφιλ. ἐψηφισμένος ἀρχιεπίσκοπος Σινὰ καὶ Ραϊθοῦς κ. Πορφύριος Λογοθέτης ἀνεχώρησε τῇ τετάρτῃ εἰς Ἀθήνας, προπεμφθεὶς ἕως τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπὸ τοῦ ἱερολ. πατριαρχικοῦ διακόνου κ. Ἀθηναγόρου.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἑορταὶ ἐν Ζακύνθῳ.—Κατὰ τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας. ἡ ἑορτὴ τοῦ πολιούχου ἁγίου Διονυσίου, ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, ἑωρτάσθη τῇ 24 λήξαντος αὐγούστου δημοτελέστατα, προϊστρμένου μὲν τῆς ἐπὶ τούτῳ λιτανείας τοῦ σεβ. ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου κ. Διονυσίου Πλαΐσα, μετὰ ὀγδοήκοντα ἱερέων, παρόντων δὲ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκτάκτως τῶν ὑπουργῶν τῆς παιδείας καὶ τῶν ναυτικῶν καὶ τοῦ δημάρχου Ἀθηνῶν.

Ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Μεσσηνίας κ. Μελέτιος ἀφίκετο τῇ 20 αὐγούστου εἰς Καλάμας, ἕδραν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, τυχὼν ἐνθερμοτάτης δεξιώσεως ἐκ μέρους πλήθους ὀρθοδόξων, μεθ' ὅλον τὸ βροχερὸν τοῦ καιροῦ.

ΤΟ ΕΝ OLTEN ΣΤ΄ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸ ἐν Κολωνίᾳ πρῶτον διεθνὲς τῶν παλαιοκαθολικῶν συνέδριον εἶχεν ἀποφασισθῆ ὅπως αἱ ἡνωμέναι παλαιοκαθολικαὶ Ἐκκλησίαι συγκροτῶσι κατὰ πᾶσαν διετίαν συνέδριον. Καὶ ἐπειδὴ, ἐντολῇ τῆς παλαιοκαθολικῆς συνόδου τῆς Ἑλβετίας, οἱ κατὰ τὸ συνέδριον τοῦ 1902 ἑλβετοὶ ἀντιπρόσωποι ἀνεκοίνωσαν ὅτι αἱ ἀρχαὶ ἦσαν πρόθυμοι νὰ παράσχωσι πάσας τὰς ἀπαιτουμένας εὐκολίας καὶ προπαρασκευὰς διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ συνεδρίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους 1904, ἐν ὀνόματι τοῦ καθολικοῦ συμβουλίου ἀπελύθη ἐγκαίρως ἡ προσήκουσα ἐγκύκλιος «πρὸς τοὺς ἐπισκόπους, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς τῶν ἡνωμένων παλαιοκαθολικῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ πρὸς πάντας τοὺς συμπαθῶς πρὸς τὰς προσπαθείας αὐτῶν διακειμένους ἐπισκόπους, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς καὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν» γνωστοποιοῦσα ὅτι τόπος τοῦ συνεδρίου τοῦ ἔτους τούτου ὡρίσθη ἡ πόλις Olten τῆς Ἑλβετίας, διάρκεια δὲ τοῦ συνεδρίου τετραήμερος, ἤτοι ἀπὸ 1ης σεπτεμβρίου (ν. ἡ.) μέχρι τῆς 4ης τοῦ αὐτοῦ. Τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου ληξασῶν ἤδη, ἐν προσεχεῖ φύλλῳ θέλομεν ἀναγγείλει τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ.

Π. Κ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἐπειδὴ περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι ἤρξατο κυκλοφοροῦν ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου βιβλίον τι ἐπιγραφόμενον «**Κατήχησις τῶν Τριῶν Ἐκκλησιῶν**» ὑπὸ Κώνσταντος Χ΄΄ Δημητρίου, καὶ φέρον ἐπὶ τῆς προμετωπίδος αὐτοῦ τὴν φράσιν «ἐγκρίσει τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς», δηλοῦται πρὸς διαφώτισιν τοῦ δημοσίου ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Κατήχησις, **ἀπεδοκιμάσθη** ὑπὸ τῆς Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς ὡς ἀδόκιμος, κατὰ συνέπειαν δὲ **ἀπαγορεύεται** ἡ χρῆσις τοῦ ἀναφερομένου βιβλίου ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις Σχολαῖς τῆς τε Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμεν. Θρόνου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 αὐγούστου 1904.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА І. МЕЧНИКОВА

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΝ ΘΡΑΚΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ*

Οὕτως ἀπὸ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου γράμματος ἐμάθομεν οἵα συζήτησις ἐγίνετο μεταξὺ τῶν ἀδριανουπολιτῶν ἐν ἀρχαῖς τῆς ΙΣΤ΄ ἢ γοῦν περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΕ΄ ἑκατονταετηρίδος. Τίς ἦν ὁ τότε μητροπολίτης ἄγνωστον· ἀλλ' οὐδὲν, νομίζω, συμβάλλει πρὸς ἔξαρσιν τῆς τόσον ἀνεπτυγμένης κοινωνίας τῶν ἀδριανουπολιτῶν ἡ γνῶσις τοῦ ὀνόματος. Σπανίως ἐν τοῖς γράμμασιν, εἴπερ ἦσαν μάλιστα τὰ σχέδια τῶν ἐπιστολῶν, ἐτίθετο τὸ ὄνομα τοῦ μητροπολίτου. Τῷ 1517—1518 Θεόληπτος ὁ πατριάρχης ἐπαρκεῖς ἐφευρίσκων πόρους συντηρήσεως τῷ μητροπολίτῃ Ἀδριανουπόλεως ἐχορήγει εἰς αὐτὸν, ἀφαιρῶν ἀπὸ τοῦ πολὺ μείζονα κεκτημένου δικαιοδοσίας ἔκτασιν μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως, δέκα καὶ τέσσαρα χωρία[1]· καὶ ἐν τούτοις οὐδ' αὐτὸς ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ μητροπολίτου, οὗ τῆς ἀξιοπρεποῦς διαίτης καὶ πολιτείας προύνοεῖτο. Τὸ τοῦ Θεολήπτου γράμμα συνίστησιν ἁπλῶς τὴν Ἀδριανούπολιν ὅτι «τὰ μὲν δευτερεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔχει»—ἀοριστίαν λόγου μηδὲν ἡμᾶς διδάσκουσαν εἰσάγον—«τὰ πρωτεῖα δὲ πασῶν τῶν κατὰ Δύσιν πόλεων ἁρμοζόντως αὐχεῖ». Εἶχε δὲ τότε λογίους καὶ, καθὼς ἐκ τοῦ νῦν ἐκδοθέντος ὑπ' ἐμοῦ γράμματος ἀποδείκνυται, τὴν θύραθεν μᾶλλον ἢ τὴν ἱερὰν κεκτημένους σοφίαν καὶ μάθησιν. Ὕπαρξις δὲ τοιούτων ἀνδρῶν ἔν τινι πόλει σημαίνει καὶ σχολὴν καλλίστην ὑπάρχουσαν ἢ σχολὰς, καὶ βιβλιοθήκην τότε σωζομένην. Ἄλλως δὲ, ἡ ἀποστολὴ πνευματικοῦ ποιμένος εἰς Ἀδριανούπολιν οἷος Ἰωάσαφ ὁ κατόπιν οἰκουμενικὸς πατριάρχης ὁ ἐξ Ἠπείρου μαρτύριον ἡμῖν ἐπαρκές ἐστιν ὅτι πολλὴν ἔνεμον οἱ πατριάρχαι σημασίαν καὶ τιμὴν εἰς τὴν θρακικὴν ταύτην μεγάλην πόλιν· διότι ὁ Ἰωάσαφ ἦν πεπαιδευμένος ἀνὴρ καὶ μουσικὸς καλὸς, εἰδήμων δὲ οὐ μόνον τῆς ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀραβικῆς καὶ τῆς τουρκικῆς καὶ τῆς περσικῆς, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ συμπολίτου αὐτοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Α΄, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1520—1541 μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως[2].

Τῆς ἐπ' αὐτοῦ καταστάσεως τῆς ἐν Ἀδριανουπόλει σχολῆς ἀμυδρὰν λαμβάνομεν γνῶσιν ἀπό τινος παρὰ Μαρτίνῳ τῷ Κρουσίῳ ἐπιστολῆς[3]· ἀλλ' ἐκ τινος εἰς Ἰωάσαφ ᾠδῆς, σωζομένης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 1118 κώδηκι τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῶν Ἀθηνῶν, μανθάνομεν ὅτι ἐκήρυττεν ἐν Ἀδριανουπόλει, φροντίζων ὡς ἐγινώσκομεν ἤδη καὶ περὶ τῶν εἰς τὴν τῆς πόλεως ταύτης σχολὴν φοιτώντων.

Τῷ Ἰωάσαφ ὅμοιος ἐγένετο μετὰ μίαν ἑκατονταετηρίδα Νεόφυτος ὁ μητροπολίτης ὁ καὶ αὐτὸς ἐξ Ἠπείρου, καὶ αὐτὸς οἰκουμενικὸς πατριάρχης, δυστυχῶς ἐπὶ βραχὺ χρόνου, γενόμενος. Αὐτὸς ἴσως ὁ Νεόφυτός ἐστιν ὁ τῷ 1653 κατὰ δεκέμβριον παραχωρήσας τὸν ἐν Ἀδριανουπόλει ναὸν τοῦ ἁγίου Στεφάνου τῇ μονῇ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Λαύρας, ἕτερος τοῦ τῷ 1644 κατὰ σεπτέμβριον ἐκλεγέντος, διότι φαίνεταί μοι παράδοξον πῶς ἐποίμανεν εἷς ἄνθρωπος ἐπὶ τεσσαράκοντα σχεδὸν ἔτη τὴν μητρόπολιν ταύτην· ἄλλως δὲ γινώσκομεν ἀπὸ τῶν ἐγγράφων τῆς «Νομικῆς Συναγωγῆς» ὅτι κατὰ ἰούνιον τοῦ 1651 ὁ πατριάρχης Ἰωαννίκιος ὁ ἀπὸ Ἡρακλείας ἠθώωσε συνοδικῶς τὸν ὑπὸ τοῦ πρὶν αὐτοῦ πατριάρχου Παρθενίου καθαιρεθέντα Νεόφυτον μητροπολίτην Ἀδριανουπόλεως.

Ὁ λόγου θέμα προκείμενος ἡμῖν Νεόφυτος εἰργάσθη μετὰ ζήλου καὶ συνέσεως ὑπὲρ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῶν ἀδριανουπολιτῶν, μεταβὰς καὶ μέχρι Βλαχίας, ὅπως ἐπικαλεσθῇ, κατὰ τὸ 1682, τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ ταύτης ἡγεμόνος ὑπὲρ τῆς χρέεσιν ὑποπεσούσης μητροπόλεως αὐτοῦ, ἧς καὶ τὸν καθεδρικὸν ναὸν ἤγειρε, κοιναῖς εἰσφοραῖς καὶ δανείοις[4], μικρῷ πρὸ τοῦ 1678, καὶ διεκόσμησεν, αὐτὸς ἐξ ἰδίων καταβαλὼν καὶ τὰς πρὸς ἁγιογράφησιν τοῦ νάρθηκος τοῦ ναοῦ τούτου δαπάνας. Τῷ 1662, συμφωνούντων

---

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 381—384.

1. βλέπε τὸ γράμμα ἐν Ἱεροσολυμιτικῇ Σταχυολογίᾳ, τόμῳ Α΄, σελ. 478—480, οὐδὲν, ἀτυχῶς, σπουδαῖον εἰσφέρον τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας Ἀδριανουπόλεως.

2. Πατριαρχ. Πίνακες· σελ. 511 Διατριβὴ περὶ Ἰωάσαφ ἐν «Ἡμερολογίῳ Ἀνατολῆς» τοῦ 1883, σελ 244—247. Ἰδὲ καὶ διατριβήν μου ἐν τόμῳ ΚΒ΄ «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» περὶ γραπτῶν μνημείων τῆς ἱστορίας τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Λαύρας σελ. 237.

3. Turcogræciæ σελ. 336.

4. βλ. Πατριαρχ. Πίνακάς μου σελ. 608, καὶ μνείαν τοῦ Νεοφύτου ἐν Ἱεροσολυμιτικῇ Βιβλιοθήκῃ, τόμ. Α΄, σελ. 336, 348 καὶ 352.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ІМЕНІ НИКОВА

καί τῶν ἐπισκόπων αὐτοῦ καὶ τῶν προκρίτων, ὥρισε τὰ κατὰ τὰς χειροτονίας τῶν διακόνων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, νόμον κάλλιστον θέμενος. Τοῦτον μεταγράψας ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 731 χειρογράφου (φύλλ. 63α) τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει γεραρᾶς τῶν Ἰβήρων μονῆς[5] ἐκδίδωμι ἐνταῦθα.

† Καὶ τοῦτο μάλα καλῶς πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐξεῦρεν ἡ ταπεινότης ἡμῶν ἵνα οἱ εἰς τὸν τῆς ἱεροδιακονίας βαθμὸν εἰσιόντες καιρὸν διατρίψωσι καὶ καλῶς τὴν τάξιν τοῦ βήματος εἴδωσιν*, εἶθ' οὕτως αὐτοὺς ἱερέας σφραγίζειν, καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγουσα καὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ Ἀδριανοῦ, τοῖς πᾶσι καλῶς ἔδοξεν εἶναι** οἱ τῆς διακονικῆς τάξεως ἀξιούμενοι χρόνον ἑξαμηνιαῖον μένοιεν ἐν αὐτῇ. Τούτου χάριν ἡ ταπεινότης ἡμῶν δι' ἡμετέρων γραμμάτων τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ, γνώμῃ καὶ τῶν παρευρεθέντων θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων τοῦ τε ἁγίου . . . .*** καὶ τῶν ἐντιμοτάτων κληρικῶν, εὐλαβεστάτων ἱερέων καὶ χρησιμωτάτων γερόντων τῆς πολιτείας ταύτης, ἵνα μένῃ ἡ τάξις αὕτη ἀμετατρέπτως τε καὶ ἀπαρασαλεύτως. Ὅστις δ' ἂν τῶν πάντων ταύτην διασπάσαι βουληθείη, φιλίᾳ τινὸς προεστοῦ ἢ μεσιτείᾳ ἢ ἄλλῳ ὁπωσδήποτε τρόπῳ χρησάμενος, ἀφωρισμένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ Κυρίου παντοκράτορος, καὶ κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ ἄλυτος μετὰ θάνατον ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Εἰς γὰρ ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν γέγονε καὶ τὸ ἡμέτερον γράμμα καὶ ὑπεγράφη παρὰ τῶν παρατυχόντων θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων τε καὶ ἐντιμοτάτων κληρικῶν, εὐλαβεστάτων ἱερέων καὶ χρησίμων γερόντων τῆς ρηθείσης πολιτείας, Ἀδριανοῦ. ,αχξϐ'.

Ὁ κώδηξ 731 τῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων περιέχει καί τινα ἔγγραφα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς Ἠπείρου ἀναγόμενα, τῆς τοῦ Νεοφύτου δῆλα δὴ πατρίδος. Ἓν ἐκ τούτων, ὑπαγαγὸν ὑπὸ τὴν ἐφορείαν, οὕτως εἰπεῖν, οὐχὶ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν, τοῦ μητροπολίτου Ἰωαννίνων Παρθενίου τὰς ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ταῖς ἐπισκοπαῖς τῆς μητροπόλεως ταύτης μονὰς, ἔκρινα καλὸν, μεταγράψας ἀπὸ τούτου τοῦ κώδηκος, ἐν ᾧ ἀπὸ φύλλου 67α—68ϐ ἐκτείνεται, 'να καταστήσω γνωστὸν πᾶσι. Περιττὸν εἰπεῖν ὅτι καὶ Παρθένιος ὁ Ἰωαννίνων ἦν ἐξ Ἠπείρου, πατριάρχης καὶ αὐτὸς ἐκλεγεὶς τῷ 1639 Κων]πόλεως. Προστίθημι δ' ὅτι γράμματα τῶν ἐπὶ Κυρίλλου Λουκάρεως πατριαρχῶν πολὺ σπανίως ἀπαντῶνται. Τὸ περὶ μονῶν Ἠπείρου ἀξιανάγνωστον γράμμα τοῦ Νεοφύτου, κυρωθὲν καὶ ὑπὸ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, ἐστὶ τοῦτο:

«Κύριλλος ἐπιβεβαιοῖ τὰ κάτωθεν».

«Νεόφυτος ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

† Ἡ[1] τοῦ Χριστοῦ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τῇ τούτου χάριτι καὶ εὐδοκίᾳ, τὰς ὑφ' αὐτὴν διατελούσας μητροπόλεις τε καὶ λοιπὰς Ἐκκλησίας ἐμμελῶς ἀεὶ ἐπισκεπτομένη καὶ περιθάλπουσα, οὐ μόνον τῶν ἀνηκόντων αὐταῖς οὐκ ἀποστερεῖσθαι βούλεται, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν προσπορίζειν ταύταις τὰ δέοντα καὶ ὅσα πρὸς σύστασιν ἀφορᾷ τούτων καὶ ὄφελος, ὡς ἂν μὴ, τῇ τῶν ἀνηκόντων ἀποστερήσει, πρὸς ἀμηχανίαν ἐσχάτην καὶ ἀπορίαν κατενεχθεῖεν[2]· πάντα γὰρ ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πρόνοιαν ἔξεστι κεῖσθαι καὶ παρ' αὐτῆς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ συντήρησιν ἀπολαμβάνειν καὶ ἐν ὅσῳ ὁ ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς ἐφορᾷ ἀμετάπτωτα καὶ ἀδιάσειστα μένειν. Ἐπειδὴ καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν, ὀφειλομένως ἔχουσα, κατὰ τὰς κανονικὰς διατηρήσεις τε καὶ παραδόσεις, οὐ μόνον τῶν μητροπόλεων, ἀρχιεπισκοπῶν τε καὶ ἐπισκοπῶν προνοεῖσθαι, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὀφείλει ἡμέρᾳ τῆς διαμονῆς αὐτῶν καὶ συντηρήσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν ἁπανταχοῦ σταυροπηγιακῶν μονῶν καὶ ἐξαρχιῶν καὶ πατριαρχικῶν χωρίων, καὶ τὰ μὲν διὰ γραμμάτων πατριαρχικῶν συνιστᾶν καὶ βραβεύειν, τὰ δὲ δι' ἰδίων αὐτῆς ἐπιτρόπων, σωματικῶς ἐκείνων τὴν προνόησιν καὶ ὠφέλειαν αὐτῶν κεκτημένων καὶ ἐπιστατεῖν αὐτοὺς ταῦτα, καὶ κυβερνᾶν ἐν πάσαις ταῖς αὐτῶν χρείαις καὶ ἀνάγκαις· ἀφ' ὧν σταυροπηγίων, τῆς ἐπιτροπῆς χρῄζομένων καὶ οὐ γραμμάτων, εἰσὶ ταῦτα, εὑρισκόμενα καὶ κείμενα ἐν αὐταῖς ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς μητροπόλεως Ἰωαννίνων, τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Πωγωϊανῆς, τῶν τεσσάρων ἐπισκοπῶν, Δρυνουπόλεως, Βελᾶς, Βοθροντοῦ καὶ Γλυκέος, καὶ Χειμάρρας· ἐν μὲν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἰωαννίνων τὸ σταυροπήγιον τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου εἰς τὴν Ἀρδομίστην· ἐν δὲ τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Πωγωϊανῆς ἡ Παναγία, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ πανήγυρις ἐτησίως· καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βελᾶς ὁ Σωτὴρ εἰς τὸ Πάπικον· καὶ τῇ

---

5. ὁ κώδηξ εἰς 16ον, ἐγράφη πάντως συγχρόνως καὶ περιέχει πατριαρχικά τινα γράμματα.

* βεβαίως **εἰδῶσι.**

** γρ. **καλὸν . . . . εἶναι.**

*** ὁ κδξ ἔχει **ὀδεῖνα.**

1. αἱ λέξεις Κύριλλος καὶ Νεόφυτος ὡς καὶ τὸ ἔγγραφον εἰσὶ γεγραμμένα διὰ τριῶν διαφόρων γραφῶν.

2. ὁ κδξ **κατενεχθείη.**

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ІМЕНІ І.І. МЕЧНИКОВА

ἐπαρχίᾳ Δρυνουπόλεως ἡ Παναγία· καὶ τῇ τοῦ Γλυκέος ἐπαρχίᾳ ἡ Παναγία Πκραμυθία· τὰ δὲ ἐκτὸς τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν πάλιν ταῦτα· ὁ Ἅγιος Νικόλαος καὶ τὸ Χαρλίκι· δέον ἔκρινεν ἀποκαταστῆσαι ἐπίτροπον αὐτῆς καθολικὸν καὶ ἔξαρχον ἐν αὐτοῖς τὸν ἱερώτατον μητροπολίτην Ἰωαννίνων, ὑπέρτιμον καὶ ἔξαρχον Κερκύρων κὺρ Παρθένιον, τὸν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ποθεινότατον αὐτῆς ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργόν, ὡς τοῖς καλοῖς διαπρέποντα καὶ ἄξιον καὶ νουνεχῆ τῆς αὐτῆς πατριαρχικῆς ἐπιστασίας καὶ κατὰ πάντα δίκαιον καὶ φροντιστὴν καὶ ἐπιμελητὴν πάσης ὑποθέσεως καὶ χρείας· ὡς ἂν μή τις φθορὰ καὶ ἀφανισμὸς συμβαίη αὐτοῖς, τοῖς σταυροπηγίοις δηλαδὴ καὶ τοῖς πατριαρχικοῖς χωρίοις ἐπισκέψεως καὶ κυβερνήσεως ἡμετέρας δίχα· καὶ διὰ τοῦδε τοῦ σιγιλλιώδους συνοδικοῦ γράμματος ἀπεφήνατο, γνώμῃ κοινῇ συνοδικῇ τῶν ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν αὐτῆς ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ὁ ἱερώτατος αὐτὸς μητροπολίτης Ἰωαννίνων, ὡς ἔξαρχος πατριαρχικὸς καὶ ἡμέτερος ἐπίτροπος, ἔχῃ τὴν ἐπιστασίαν καὶ διοίκησιν τῶν αὐτῶν πάντων, μοναστηρίων δηλαδή, ἐκκλησιῶν καὶ χωρίων, καὶ εὐλογῇ καὶ ἁγιάζῃ τοὺς ἐν αὐτοῖς[3] ἱερομονάχους, ἱερεῖς, ἱεροδιακόνους καὶ μοναχούς, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πάντας τοὺς χριστιανούς, τὸ ἡμέτερον ἐπιφέρων πρόσωπον, καὶ τὰ ἀρχιερατικὰ πάντα ἐκτελῇ, ὡσαύτως καὶ τὰς παρεμπιπτούσας χειροτονίας ποιῇ καὶ κρίνῃ καὶ ἀνακρίνῃ καὶ θεωρῇ καὶ ἐξετάζῃ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κρίσιν καὶ ὑπόθεσιν, νομίμως καὶ κανονικῶς καὶ εἰς τὸν τοῦ δικαίου τόπον ἀποκαθιστᾷ, καὶ παιδεύῃ, ὡς εἰκός, πάντα ἄτακτον καὶ ἀπειθῆ· καὶ παρὰ μὲν τῶν ἱερέων λαμβάνῃ τὸ ἀνὰ ἓν χρυσοῦν φλωρίον, παρὰ δὲ τῶν χριστιανῶν τῶν οἰκούντων τοῖς χωρίοις αὐτοῖς τὴν τοπικὴν ζητίαν, ἀνὰ δώδεκα ἄσπρα ἑκάστου ὁσπητίου, καὶ ἀπὸ τῶν μοναστηρίων τὴν προσήκουσαν τιμὴν καὶ δεξίωσιν καὶ εὐλάβειαν, καὶ ἄδειαν ἔχων[4] αὖθις νουθετεῖν τοὺς ἐνασκομένους ἱερομονάχους καὶ μοναχούς; καὶ κρίνειν αὐτούς, καὶ ἡγουμένους ἀποκαθιστᾶν ἐν αὐτοῖς, ἅτ' ἔξαρχος πατριαρχικὸς καθολικός· ἐξετάζῃ δ' ἔτι καὶ τὰ ὑποστατικὰ αὐτῶν, χωράφια, ἀμπέλια, ἀσημικὰ καὶ ὅσα ὅλα ἔστιν ἐν αὐτοῖς· ἡ ἐπιστασία γὰρ αὕτη ἐδόθη αὐτῷ τῷ ἱερωτάτῳ μητροπολίτῃ ὡς πιστῷ καὶ προθύμῳ δουλευτῇ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας ἔχειν ἐφ' ὅρῳ ζωῆς αὐτοῦ, μὴ ὀφείλοντος διδόναι τι τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐκτὸς τῶν κατ' ἔτος διδομένων τοῖς κληρικοῖς ἔκπαλαι ἀνηκόντων, μηδενὸς τὸ περὶ τούτου ἐναντιουμένου τὸ παράπαν. Παρόντος δὲ τούτου τοῦ σιγιλλίου, τὰ παρὰ τοῖς μοναστηρίοις αὐτοῖς καὶ τοῖς χωρίοις τυγχάνοντα σιγίλλια τῶν ἄλλων πατριαρχῶν, τῶν χορηγούντων αὐτοῖς πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ ἀδουλωσίαν, μενέτωσαν τό γε νῦν ἀνίσχυρα καὶ ἀνενέργητα ἄχρις οὗ ἡ ἐπιστασία αὕτη ᾖ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἱερωτάτου μητροπολίτου, καὶ παυσάσθωσαν πάντες τῆς διϊσχυρίσεως αὐτῶν, καὶ ὑποτασσέσθωσαν τοὐντεῦθεν αὐτῷ. Ὅς δ' ἂν ἐξ αὐτῶν ἐναντίος κατά τι φανείη καὶ ἀπειθὴς παρ' ὃ γράφομεν, ἢ ἡγούμενος, ἢ ἱερομόναχος, ἢ ἱερεύς, ἢ μοναχός, ὁ μὲν ἀργὸς μενέτω τῆς ἱερωσύνης αὐτοῦ ὡς ἄξιος τελείας καθαιρέσεως, ὁ δὲ ἀφωρισμένος ἔστω ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος, καὶ καθῃρημένος, καὶ ἀσυγχώρητος, καὶ ἄλυτος μετὰ θάνατον αἰωνίως, καὶ κληρονομησάτω τὴν λέπραν τοῦ Γιεζῆ καὶ τὴν ἀγχόνην τοῦ Ἰούδα, καὶ ἔξω τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας· προσέτι καὶ ὁ θελήσων ἐκ μέρους ἡμῶν, κἂν πατριάρχης, κἂν ἀρχιερεύς, ἢ κληρικός, ἀθετῆσαι τὴν παροῦσαν εὔλογον καὶ δικαίαν συνοδικὴν ἀπόφασιν καὶ διαλῦσαι τὴν ἐπιστασίαν αὐτὴν, καὶ σκανδαλίσαι αὐτὸν καθ' οἱονδήτινα τρόπον, καὶ αὐτὸς ἀφορισθείη. Οὕτως ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς. Εἰς γὰρ τὴν περὶ τούτου δήλωσιν καὶ ἀσφάλειαν ἐγένετο τὸ παρὸν εὐεργετικὸν γράμμα καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ. 1636.»

§

Περὶ Νεοφύτου δέον ἵνα γένηται κατ' ἔκτασιν λόγος. Ὑπῆρξε, κατ' ἐμὲ, διακεκριμένος ἀνὴρ, ἴσως δὲ καὶ διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ καὶ ὃν ἀπελάμβανε σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν ἀπὸ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀρχιερέων καὶ αὐτοκρατόρων ἐπέσυρεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ βέλη τοῦ φθόνου. Λόγιος ὢν, ἐσκέψατο καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ μητροπόλει τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ προστασίας τῶν γραμμάτων καὶ μετεπέμψατο διδάσκαλον τὸν καὶ τῆς ἐν Κων]πόλει πατριαρχικῆς ἀκαδημίας προστάντα Ἀναστάσιον Παντοδύναμον, τὸν ἐπ' εὐγλωττίᾳ φημιζόμενον καὶ κατὰ τὸ 1671 μητροπολίτην Θεσσαλονίκης ἐκλεγέντα, ἀλλὰ μὴ γενόμενον δεκτὸν καὶ εἰς Ἀδριανούπολιν αὖθις ἐπιστρέψαντα. Τοῦ Νεοφύτου ἐπιστολαί τινες καὶ πρὸς αὐτὸν ἑτέρων λογίων περιεσώθησαν ἄχρις ἡμῶν, παντὶ προσιταὶ, κείμεναι ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐν Φαναρίῳ ἁγιοταφικοῦ μετοχίου.

3. ὁ κδξ **αὐτῇ.**
4. μᾶλλον ὡς ἄδειαν ἔχων.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ІМЕНИКОВА

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ 731 κώδηκι τῶν ἱβηριτῶν ὑπάρχουσιν (ἐν φύλλοις 64β, 65β, 77β—80α καὶ 90α) ἐπιστολαί τινες τοῦ Νεοφύτου πρὸς τὸν μητροπολίτην Γάζης Παΐσιον τὸν Λιγαρίδην, καὶ τούτου πρὸς ἐκεῖνον, ἃς ἐνδίδωμι καθὸ ἀναφερομένας εἰς ἄνδρα, λαβόντα μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀτυχοῦς πατριάρχου Νίκωνος (Ρωσίας) καὶ διαφωτισούσας ἴσως σὺν ἑτέραις τισὶν ἡμέραν τινὰ τὰ τότε πρόσωπα καὶ πράγματα: Ἰδοὺ αὗται.

Τῷ πανιερωτάτῳ καὶ ἁγιωτάτῳ μητροπολίτῃ τῆς θεοφρουρήτου μητροπόλεως Ἀδριανουπόλεως κυρίῳ Νεοφύτῳ, ἐμῷ παμμεγίστῳ ἀδελφῷ καὶ προμάχῳ χαίρειν, ὑγιαίνειν, ἐν Κυρίῳ εὖ πράττειν.

Ἐδεδέγμην, καίπερ λίαν βραδέως, διὰ τὴν βραδύτητα δηλονότι τοῦ βασιλικοῦ πρέσβεως, λοιμοῦ κινδύνῳ καταπιεζομένου, τὰ χρυσοῦ καὶ κέδρου ἀξιόχρεω γράμματα, πλείστης ὅσης θυμηδίας ἀνάπλεω καὶ κομψείας μεμεστωμένα. Τρισευδαίμων τῷ ὄντι νομισθείη ἂν ἡ Ἑλλὰς εἴ σοι δέκα προσομοίους ἐκέκτητο σοφίᾳ, συνέσει καὶ ἀρετῇ κατηγλαϊσμένους· ἀλλὰ πάντα, φασί, τὰ καλὰ δυσεύρετα καὶ δυσπόριστα· ἐὰν δὲ καὶ φθόνος προστῇ, ἀπόλλυται τὰ πάντα καὶ ὡς ἄνθη μαραίνεται μονοήμερα κατοιχόμενα. Πεπείραμαι αὐτὸς ἔγωγε τοῦ πονηροῦ φθόνου τὰ πυρφόρα βέλη, καὶ ὅλος δαπανώμενος κατατήκομαι. Φάθι μοι, πρὸς Χαρίτων, τιέμοι καὶ τῷ πρώην, ἀγνῶτι τὸ σύνολον· καὶ ὅμως ῥήματα κατ' ἐμοῦ βλάσφημα ἐξηρεύξατο Τελχίσιν ἀνδρᾶσι πιστεύων καὶ φθονεροῖς, βροντῶν, ἀστράπτων, βρυχώμενος· ὤ, πόσοι κατακρῶνται τῇ ἐξουσίᾳ οἰόμενοι ἐξεῖναι αὐτοῖς τὰ ἐσκαμμένα ὑπερπηδᾶν, ἀθέσμοις ἔργοις ἐπιχειρεῖν καὶ ἐναγῶς ἐμβατεύειν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας. Πολλάκις τοῦτο ἐβόησα καὶ ἔμπαλιν αὐτὸ βοήσω, καὶ οὐχ ὑπὲρ τὴν σύνοδον, κἂν πάπας ᾖ, κἂν πατριάρχης ὁ προϊστάμενος, ἀλλ' ὑπόκειται πᾶς ἕκαστος τῇ συνόδῳ, καθότι καὶ τῶν πλειόνων ἡ ψῆφος ὑπερτελὴς, καὶ τὸ περισσὸν ὕδωρ οὐ σήπεται συχνάκις κινούμενον· ἐν τῷ πολλῷ ἄρα τὸ εὖ καὶ ἥκιστα ἐν τῷ ὀλίγῳ, καθότι καὶ ὁ εἷς ὡς μηδεὶς εἶναι νενόμισται· οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ «σωτηρία ἐν τῇ πολλῇ βουλῇ καθίσταται», κατὰ τὸν παροιμιαστὴν Σολομῶντα, καὶ ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι, ἐκεῖ παρρησιάζεται ἡ παναγία ὅλη Τριάς, τὰ ἀσκαφῆ γνωρίζουσα καὶ δηλοῦσα σὺν φωτισμοῖς καὶ δήλοις τὰ ἄδηλα, καὶ τὰ κρύφια τῆς τρισηλίου θεότητος τηλαυγῶς σκηνίζουσα. Τοῦτο δὲ ὅλον ἕνα καὶ μόνον ἔχει σκοπὸν, τῆς ἀποφράδος καὶ παλαμναίας τυραννίδος τὴν ἀποδίωξιν δηλ. τῆς ἐπαφιέναι τολμώσης τὴν ἐναγῆ ἐκείνην φωνὴν **ὡς ἐθέλω οὕτω καὶ ποιῶ.** Ἔνθεν τοι καὶ κάρα τὴν Ἐκκλησίαν διέπουσιν ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Ἀλεξανδρείας, ὁ Ρωσσίας, ὁ Ἀντιοχείας, ὁ Ἱεροσολύμων, αἰσθήσεσι πέντε κοσμούμεναι, ὁράσει, ἀκοῇ, γεύσει, ὀσφρήσει τε καὶ ἁφῇ, τὰ ἐν ἑκυταῖς αἰσθητήρια ζωπυροῦσαι καὶ θάλπουσαι· οὐκοῦν ἑκὰς ἀκὰς ἡ μοναρχία, ἡ ἀντίμιμος τῆς μοναρχίας καὶ τῆς τυραννίδος ἰσόψηφος. Ἄριστόν τι χρῆμα, κατὰ τὸν Σταγειρίτην, ἐν τοῖς «Πολιτικοῖς», ἡ ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, διό καὶ ἐν ταῖς οἰκουμενικαῖς συνελεύσεσιν ἐπεφέρετο «ἔδοξε τῷ ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν», μονονοὺκ ἐπικρατύνουσι τὰ ἀριστοκρατικώτερον. Ἢ μὴν, εἰ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀρχιερέων ὁ κὺρ Παΐσιος συνεβουλεύετο, οὐκ ἂν εἰς τηλικαύτην ἀτοπίας βάθυνον ἐξώκειλε κατακρημνισθείς, ἀβουλότατα δρῶν τὰ καθέκαστα, καὶ ἀσύνετα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τὰ πράγματα μετερχόμενος, εἰς οἶκτον ἐλεεινότατον τῇ οἰκοθεν γνώμῃ ταλαντευόμενος καὶ Σαλμωνέως δίκην βροντᾶν μονώτατος ἡγησάμενος, ἅμως γέπως τῷ τίτλῳ τοῦ οἰκουμενικοῦ καταχρώμενος. Καίπερ γὰρ ἔσχηκε τὴν κρίσιν ἁπάντων ὁ οἰκουμενικὸς, καὶ δὲ καὶ τὴν ἔκκλητον εἰς τὸ πρὸς αὐτὸν ἐκκλητεύεσθαι, διὰ τὸ κεκτῆσθαι τἀΐσα πρεσβεῖα τῆς παλαιᾶς Ρώμης τὴν νέαν Ρώμην καὶ παράλληλα σεμνύνεσθαι, ὅμως γε μέντοι τὰ τοιαῦτα δρᾶν ἔξεστι μετὰ τὴν ἰδιάζουσαν δίκην τοῦ κατὰ τόπον ἱεράρχου καὶ ἀρχιποίμενος, οὐχὶ ἀπολύτως καὶ πρότερον, ἵνα μὴ καὶ τὰ ὅρια τὰ καθ' ἕκαστον Πατριαρχεῖον κείμενα καταπατηθῇ, ἀθέσμως τε καὶ ἀλόγως ὑπερπηδώμενα. Ἐντεῦθεν ἴσως ὁ κὺρ Νεκτάριος τὰς ἀφορμὰς εἰληφὼς, καὶ τὴν πατριαρχικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν ἐπὶ πλέον δείξασθαι διϊσχυριζόμενος, παντελεῖμε καθυπέβαλε καθαιρέσει, μονώτατος ὢν ὁ αὐτὸς καὶ μάρτυς καὶ κριτὴς καὶ κατήγορος, οὐδένα τῶν ἀρχιερέων αὐτοῦ κληρωσάμενος συγκάτινον καὶ συγκάθεδρον, εἰ μὴ τάχα τὸν χθεσινὸν Καισαρείας τῆς Φιλίππου Δοσίθεον, ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράρατται καὶ πάντα μέμηλεν. Ὦ πανίεροι θεσμοὶ καὶ κανόνες· πῶς οὐκ ἠχεῖτε τοῦ οἰκουμενικοῦ Λουκᾶ τὸ ὑπόμνημα, τοῦ ἄκυρον πεποιηκότος τὴν καθαίρεσιν τοῦ κυπρίων ἀρχιεπισκόπου ἐκφωνηθεῖσαν κατὰ τοῦ Ἀραθοῦντος ὡς δῆθεν μὴ οὖσαν κανονικὴν, διὰ τὸ μὴ τέως ἐκεῖ εὑρεθῆναι ἀρχιερεῖς κριτὰς δώδεκα, μόνον ἕνδεκα, καὶ τὸν πάντιμον ἀριθμὸν τῆς ἀποστολικῆς δωδεκάδος κολοβωθῆναι τὰ μάλιστα. Τίς δὲ Μίνως ἢ Ραδάμανθυς, κρῆτες κριταί, εἶναι δικαίαν τήν δε τὴν δικαιοσύνην, ἀφ' ἑνὸς κατενεχθεῖσαν, ἐροῦσιν ἀνά . . . * κρινοῦσιν ἀνεπί-

* λέξις δυςξύμβλητος.

λητον καὶ ἀνεύθυνον; τῶν ἁπάντων, ἐγῷμαι, οὐδείς, ὡς παρὰ πᾶσκν οὖσαν ἀκοήν τε καὶ ἔννοιαν ὑπερβαίνουσαν. Μῶν ἀνθέξεται τῆς τοιαύτης παρκλόγου κρίσεως, ὦ κὐτάδελφοι;—Ἐπείπερ, εἰ ἐφάπαξ τοῦτο δοθήσεται δίχα ὑπογραφῶν, δίχα ψήφων τῶν δώδεκα, γίνεσθκι ἀποκήρυκτον ἀρχιερέα, πᾶς οἰχήσεται ἀπιὼν ὁ νομοκάνων, ὡς ἱστὸς ἀράχνης, ὡς ὕφασμα Πηνελόπης διαλυόμενον. Μὴ ὁ νόμος ὑμῶν κρίνῃ ἄνθρωπον, ἐβόα ὁ νυκτερινὸς μαθητὴς ὁ Νικόδημος πρὸς τοὺς φαρισαίους, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ᾽ αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῷ τί ποιεῖ· καὶ πῶς ἔγωγε αὐτὸς κατηγοροῦμαι ἀπὼν καὶ διώκομαι, οὐδ᾽ ἅπαξ προσκληθεὶς εἰς κριτήριον; ποῦ οἱ ἐνάγοντες; ποῦ οἱ ἀξιόπιστοι μάρτυρες; ποῦ τῶν ἐγκλημάτων ἡ παράστκσις; ποῦ τῶν αἰτιαμάτων ἡ ἀπόδειξις; Ἆρα δίκῃ ἐρήμῃ κἀμέ, ὡς ποτε τὸν Ἀλκιβιάδην οἱ ἀθηναῖοι κατέγνωσκν, κατεδίκασαν; Ἀλλὰ παρ᾽ ἐκείνοις νόμος ἀρχαῖος ἐπεχωρίαζε, τὸν περιφανέστερον τῆς πολιτείας πολίτην ἄνευ εὐπαρύφου αἰτίας ἐξοστρακίζειν· ὅθεν ὁ δίκκιος Ἀριστείδης ἐπὶ τῷ ὀστράκῳ τὸ ἴδιον ἐπέγραψεν ὄνομκ, ἠτηκότος αὐτό τοῦτό παρά τινος πρὸς γραφήν, διὰ τὴν τῆς τυρκννίδος ἀμέλει ἀποφυγήν, ποτὲ Θρκσυβούλου νομοθετήσκντος τοιαύτην τελεῖσθκι τῶν ἐπισήμων προσώπων τὴν ἐκβολὴν ἐκ τοῦ ἄστεος, οἷα συμβαίνει γίνεσθκι ἡ τῶν μειζοτέρων μηκώνων ἀποτομή· ἔνθεν τοι ὁ ἁλκζὼν ἐκεῖνος Τκρκύνιος τοὺς ὑπερκνω τῶν ἄλλων φκινομένους ἀστάχυκς ὑπερεκτείνεσθκι ἰδίᾳ χειρὶ ἐνεπέτεμνε, βάσιν τῆς ἀρίστης πολιτείας εἶνκι ἡγησάμενος τὴν ἰσότητκ καὶ τὴν ἐκ παρκλλήλου ἰσοτιμίκν ἐν ἅπασιν· εἴ μοι συγχωρήσουσι κκταψηφισθῆνκί με τῶν λοιπῶν ἱεροσολυμιτῶν ὡς ἐξοχώτερον δῆθεν χρημκτίζοντκ, καὶ ἄκων δουλεύσω τῇ πειθκνάγκῃ καὶ τὴν ἐμὴν δύστηνον τύχην οὐ λήξω ἀποδυρόμενος. Τί οὖν; τὰς ἐννέκ ἐπκράσομκι Μούσκς τὰς μεμουσωμένον ἀπεργασομένκς με; Εἰ γὰρ εἷς ὑπῆρχον τῶν ἐκ τριόδου καὶ τοῖς πολλοῖς πκρκπλήσιος, οὐκ ἂν ἐπάρκτος ἦμην οὔτε ὅλως ἐξάγιστος· πλὴν ἀλλ᾽ εἴπου ἐπιφάσιμος[1] μυριάκις γενοίμην, οὐκ ἂν προειλόμην ποτὲ τὸν Κιθκιρῶνκ τοῦ Ἑλικῶνος, τοῦ τρισολβίου ἐνδικιτήματος. Τῶν πολιτικῶν θορύβων τοίνυν καὶ ταῖς βκσιλείοις χαίρειν φράσκς αὐλκῖς, τὴν στεντώρειον τοῦ Ἀρσενίου φωνὴν ἐπκνκλκβὼν «ὁ σώζων σώζου» ἐπιβοήσομκι· μιμήσομκι προσέτι τὸν ἐμὸν θεολόγον Γρηγόριον καὶ εἰς τὴν ἐμὴν πεφιλημένην πκτρίδκ, ὥσπερ ἐκεῖνος εἰς τὴν Νκζικνζὸν, ποιήσομκι τὴν μετάστκσιν, ἔξω τύρβης ἐπωδύνου, πάσης ἐκτὸς περιστάσεως. Εἴθ᾽ ὤφελε τῆς εὐκτκίκς ταύτης ἐντεύξεως ἐπιτύχοιμι διὰ τῶν θεοπειθῶν σου αἰτήσεων, ἀρχιερεῦ κράτιστε καὶ φίλων ἄριστε, παντὸς δεινοῦ ἐπέκεινκ, πάσης ἐπηρείκς ἀνώτερε[2], δέον ὁ Ὕψιστος καὶ τῆς σωμκτικῆς σου παρουσίκς κκτεντρυφῆσκι καὶ κκτοπτεῦσκι τρκνῶς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὴν ἀξιάγκστον θέκν σου, καὶ ξυνομιλῆσκι καὶ ξυνκυλίκν ποιήσκσθκι καὶ χορτκσθῆνκι ἀκορέστως τῶν πκνσόφων [λκ;]λημάτων σου· ἀμὴν, γένοιτο. 1669.

Τῷ πκνιερωτάτῳ καὶ σοφωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ κυρίῳ Παϊσίῳ τῷ Γάζης προέδρῳ ὅσκ σεμνὰ, ὅσκ κκταθύμικ.

† Οὐδὲν πιστοῦ φίλου καὶ γνησίου ἀντάξιον· καὶ τοῦτο οὐ μόνον παρὰ σοφοῖς καὶ πεπκιδευμένοις ἀνδράσιν (οἷος αὐτὸς) πανάριστον κρίνεται, σοφώτκτε, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὁπωσοῦν τοῦ νοεῖν ἐσχηκόσιν· ἀνκγκκιότκτον γάρ τι χρῆμκ ὁ φίλος καὶ τῷ σωμκτικῷ τούτῳ βίῳ ἐπωφελέστκτον· διὸ καί τις τῶν πάλκι σοφῶν (ὡς οἶδέ σου ἡ λογιότης) κκλῶς ὁριζόμενος τὸν φίλον ἄλλον ἔλεγεν ἑκυτὸν εἶνκι· εἰ δὲ καὶ τῶν ἐν ἀρετῇ καὶ ἀξιώμκσι δικπρεπόντων ὁ φίλος ᾖ, οἷκ ἐστὶν ἡ ἀμώμητός σου ἐπ᾽ ἀρετῇ σεμνοπρέπεικ, πολύ γε τοῦτο τῶν ἄλλων κάλλιον. Ἐπεὶ δ᾽ ἄρκ τοῦτο οὕτως ἔχει, φέρε δὴ φέρε καὶ τὰ ἐμὰ φιλικὰ ψελλίσμκτκ· κινουμένης γὰρ τῆς δικνοίκς καὶ ἀνκπλκττούσης τὰ τῶν ἀρχκίων ἡμερῶν ὁκρίσμκτκ, ὅλος γίνομκι μεθ᾽ ὑμῶν τῇ τῆς ψυχῆς δικθέσει. Ἀξιωθέντες δὲ καὶ τῶν ἱερῶν σου πάλιν γρκμμάτων καὶ τὰ κκτ᾽ αὐτὴν πυθόμενοι, δόξκν τῷ φιλῳ Θεῷ ἀνεπέμψκμεν. Οἶσθκ γὰρ ὡς σου τῆς ἱερότητος ὅλος ἐξήρτημκι· καὶ εἴ μοί τι πύθῃ, τὴν Ἀγκμέμνονος μεθκρμόσω φωνὴν, βάλλ᾽ οὕτως, ἑτκῖρε, φίλε καὶ μὴ φείσῃ φθεγγόμενος, μηδέ μοι τοῖς γρκμμκσιν ἀποδήμοι. Διὰ δὲ τὸν κοινὸν πκτέρκ κὺρ Παΐσιον, περὶ οὗ μοι γέγρκφκς, τὸ ἧξον περιδέδοικκ, φίλτκτε, οὐ πιστευτέκ γὰρ ἡμῖν τὰ πκρὰ τῶν ἔξω ὑπισχνούμενκ. Καὶ ταῦτκ μὲν περὶ τούτων ἀπόχρη εἰς δήλωσιν ὡς ἐκ τῆς ὁπλῆς ὁ λέων· ὅστις δὲ ὁ γράψκς, καὶ ὅθεν, καὶ πότε, δῆλόν σοι μκθεῖν βουλομένῳ· τοῦτο δὲ δι᾽ ὀλίγων ἴσθι, ὅτι ὅλος εἰμὶ σὸς ὅσος. Ἔρρωσο.

Τῷ κὺρ Παϊσίῳ

Εἰδικώτερον διὰ τοῦ πρέσβεως γρκψκς σοι, σοφώτκτε, αὖθις ἐν συντόμῳ τὸ πκρὸν δισύλλκβον ἐπιστολίδιον ἐγχκράττω, δι᾽ κὐτοῦ σοι δηλῶν ὡς ἀπκιτήσειν ἔχεις τὰ γρκμμκτκ πκρ᾽ κὐτοῦ, ἅπερ λκβὼν εἰδήσεις φίλον καὶ φιλίκν. Γρκφε δὲ συνεχῶς καὶ μὴ ἀδίκει· οὐ γὰρ φθόνος χάρτου καὶ μέλκνος· ἡμῶν δὲ ἀποσκεδάσκις

1. ἴσως ἐπαράσιμος.

2. σφάλμα προδηλότατον.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ІМЕНІ І.І. МЕЧНИКОВА

πάντως τὸ ἐπιβάλλον τῆς κατηφείας νέφος, ὀλίγκις συλλαβαῖς μεγάλον ἄκος ἐπιπάσσων τοῖς λυπηροῖς[1].

Ἔρρωσο.

Τῷ σοφωτάτῳ κὺρ Παϊσίῳ

† Ἄχρι μὲν τοῦ παρόντος, γράμμασι προσαγορεῦσαι τὴν φίλην μοι καὶ ἱερὰν κεφαλὴν κατώκνουν, σοφώτατε· τοῦτο μὲν ὅτι διακοριστὴς τῶν γραμμάτων οὐ παρῆν πιστὸς καὶ ἐχέγγυος· τοῦτο δὲ ὅτι δέος εἶχέ με ὡς μή τοι λαθὴ ἐμπεσὸν εἰς χεῖρας τῶν ἀντιφερομένων ἡμῖν, οἵτινες ὡς ἡμέρᾳ τοῖς ἡμετέροις ἐπιβουλεύουσι πράγμασι. Νῦν δὲ καιροῦ δραξάμενοι ἁρμοδίου καὶ ἐπιτυχόντες ἀνδρὸς ἐναρέτου καὶ πρέσβεως τοῦ εὐσεβεστάτου, μακρὰν ἐρρῶσθαι φράσαντος τῇ σιωπῇ, καὶ πάντα φόβον ἀποσεισάμενοι, τὴν σὴν σοφωτάτην προσαγορεύομεν κεφαλὴν καὶ τὰ τῆς φιλίας ἤδη μηνύομεν, ἄτινα πολλὰ μὲν εἴποι τις ἄν, ἀλλ' οὐ πάντα δεῖ θυμάζειν ἢ ἄγειν διὰ σπουδῆς κατά τινας· τὰ μὲν γὰρ βοηθητικὰ τοῖς ἐνδεέσι κρίνονται· τὰ δὲ δοκοῦντα, μὴ ὄντα δέ, παρακτητέα. Μεῖζον ἄρα καὶ σεβάσμιον χρῆμα τὸ εὐεργετεῖν, ἴσον τῶν ὄντων ταύτης οὐδέν, οἰκειότερον γὰρ τοῦτο καὶ φίλον Θεῷ καὶ πολλοῖς παραβαλλόμενον ἄλλοις ὑπερπαίει τῷ λόγῳ καὶ τῇ παρεξετάσει πάντα· μίμησις καὶ τοῦτο κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ πέφυκε Θεῷ· τοὺς γὰρ ἐπὶ ποσὸν τῇ ἀρετῇ μετασχόντας θεοῖ κατὰ χάριν ὁ τῶν ὅλων Θεὸς καὶ ὡς οἰκείοις διαλέγεται. Ἡμεῖς τοίνυν διὰ τοῦ παρόντος καὶ νῦν πρεπούσας σοι ὑποθέσεις προμνηστευόμεθα· οὐ τῆς φύσεως τῆς σῆς τοῦτο μόνον οἰκεῖον ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπαγγελίας πολλῷ μᾶλλον καὶ τῆς πρὸς Θεὸν εὐσεβείας καὶ ἐγγύτητος· καὶ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Ἤκουσεν, οἶμαι, ἡ σὴ σεμνοπρέπεια, ἡνίκα εἰς τὴν κάτω Δακίαν διέτριβε, πάντα τὰ παρ' ἐλπίδα συρρεύσαντα δεινὰ μετὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εἰς Ἀδριανοῦ τοῦ κρατοῦντος ἐπιδημίαν· ὑπὲρ ὧν εἰς ἀνάκτησιν τὴν σὴν ἀντιβολοῦμεν λογιότητα ἵνα καλῶς τῷ δύνασθαι χρήσῃ ὑπὲρ ὧν ὁ σὸς δεῖται ἀδελφός, οἷα δὴ φίλος καὶ τὸν Ἑρμῆν ἐν τῇ γλώττῃ περιφέρων ξυνετῶς πρὸς τὸν εὐσεβέστατον ἀπαγγελεῖ βα,[2] ἵνα παρέξῃ τοῖς δεομένοις ἐκ τῶν προσόντων αὐτῷ ἀγαθῶν καὶ τοῖς πεσοῦσι χεῖρα βοηθείας ὀρέξηται. Καὶ ταῦτα μέν. Ἔρρωσο.

(ἕπεται τὸ τέλος)

1. ἀμφότεραι ἀνυπόγραφοι· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λειγαρίδου πρὸς Νεόφυτον ἀνταποκρίσεις τῶν ἐννοιῶν εἰσὶν ἐν ἁρμονίᾳ, τάττω ταύτας ἐνταῦθα καὶ δικαίως ὡς ἔργα τοῦ Νεοφύτου. Ἡ βραχυτέρα εὕρηται ἐν σελίδι 646.

2. τοῦ Νεοφύτου Ἀδριανουπόλεως ἐστὶν ἡ ἐπιστολή· τὸ βα γραφόμενον οὕτως ἐννοεῖ τὸν τσάρον.

ΕΛΛΗΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΒΑΡΝΗΣ

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔκθεσιν, ἣν ἡ ἱερὰ μητρόπολις ἀπέστειλεν εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν περὶ τοῦ νοσοκομείου τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βάρνῃ κοινότητος, τὸ θεραπευτικὸν μέρος τῆς ἐπὶ τριάκοντα καὶ ἓξ ἔτη λειτουργίας τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου καταστήματος ἤδη γίνεται γνωστὸν πᾶσι τοῖς ὁμογενέσι, ὅσοι περὶ πολλοῦ ποιοῦνται πᾶσαν τοιαύτην εὐγενῆ πρᾶξιν, τιμῶσαν, ἐν μέσῳ ξένων κυρίως, τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα. Τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἡ ἐφορία τοῦ νοσοκομείου μετὰ τῆς δημογεροντίας τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος συνέταξαν καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Διευθύνσεως πρὸς προφύλαξιν τῆς δημοσίας ὑγείας».

Ἀφορμὴν πρὸς ἵδρυσιν τοῦ νοσοκομείου ἔδωκεν ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος (1854—1856), καθ' ὃν ἡ χολέρα θανατηφόρος ἐνέσκηψεν ἐν Βάρνῃ καὶ μετὰ σφοδρότητος. Ἡ κοινότης παρεχώρησεν ἐπὶ τῷ θεαρέστῳ σκοπῷ τούτῳ τὸ παραθαλάσσιον ἐκκλησίδιον τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸ γηπέδου, ἀπέστειλε δὲ εἰς Ὀδησσὸν πρὸς τὸν κοινὸν εὐεργέτην Παρασκευᾶν Νικολάου ἐπιτροπὴν, παρακαλοῦσα αὐτὸν, μὴ ἔχοντα τέκνα, νὰ συντελέσῃ πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἔργου. Τῆς συγκαταθέσεως αὐτοῦ γνωσθείσης, ὁ τότε μητροπολίτης Βάρνης Πορφύριος, ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ χαρᾶς, ἄνευ βραδύτητος, ἰδίᾳ δαπάνῃ κατήρξατο τῆς οἰκοδομῆς, περὶ τὰς 500 τουρκικὰς λίρας ἐπὶ τούτῳ δαπανήσας, καὶ οὕτως ἀπὸ τῆς 2 νοεμβρίου 1865 ἀνελλιπῶς καὶ τακτικώτατα λειτουργεῖ τὸ ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον ἐν Βάρνῃ «Νοσοκομεῖον Παρασκευᾶ Νικολάου».

Κατὰ τὴν ἔναρξιν αὐτοῦ 12 μόνον ἠρίθμει κλίνας, ἐν αὐτῷ δὲ, κατὰ τὸ 18 ἄρθρον τῆς διαθήκης τοῦ ἱδρυτοῦ, συνετηροῦντο καὶ γέροντες, ἀλλὰ παρείχετο βοήθεια καὶ ἐκτὸς τοῦ νοσοκομείου τοῖς ἐντελῶς πενομένοις καὶ τοῖς ὀρφανοῖς. Ἐπειδὴ δὲ κατεδείχθη κατόπιν ὅτι τὸ νοσοκομεῖον ἀδυνάτως εἶχεν εἰς ἐπιδίωξιν ὡρισμένου τινὸς προορισμοῦ μετὰ τὴν τοιαύτην εὐρυτάτην ἐκδήλωσιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ θεσμοῦ, κοινοτικὴ συνέλευσις, συγκληθεῖσα, κατὰ τὸ 19 ἄρθρον τῆς διαθήκης, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ τότε μητροπολίτου παναγιωτάτου οἰκουμεν. πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ, ἐνέκρινε νὰ περιορισθῇ ἡ φιλανθρωπικὴ ἀποστολὴ τοῦ Νοσοκομείου μόνον

εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ οὕτως αἱ κλῖναι βαθμηδον πυξήθησαν μέχρι καὶ τῆς σήμερον εἰς 23.

Ἀπὸ 8 νοεμβρίου τοῦ 1869 — 31 δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰσῆλθον 29 καὶ ἐξῆλθον 26 ἰαθέντες, ἀπέθανον 6. Κατὰ τὸ 1870 εἰσῆλθον 221, ἐξῆλθον 188, ἀποθανόντων 33. Ἔκτοτε μέχρι σήρον μετὰ καὶ τούτων τὸ ὅλον τῶν εἰσελθόντων ἀνῆλθεν εἰς 12200, ὧν ἐξῆλθον ἰαθέντες 11457, ἀπέθανον δὲ 723. Ἐκ τῶν εἰσελθόντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 501, ἀπέθανον 15, ἐκ δὲ τῶν κατὰ τὸ 1901 εἰσελθόντων 507 ἀπέθανον 9 μόνον. Τὸν μεγαλήτερον ἀριθμὸν τῶν εἰσελθόνων παριστᾷ τὸ ἔτος 1902, ἤτοι 539, ἐξ ὧν ἀπέθανον 15.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Νοσοκομείου μέχρι 31 δεκεμβρίου 1874 διετέλεσαν ἰατροὶ οἱ διδάκτορες Ὀρέστης Φουντουκλῆς καὶ Βασίλειος Παπαδόλος, ὅστις ἦν τοιοῦτος καὶ ἀπὸ τῆς 1 τοῦ 1877 μέχρι 1 τοῦ 1903, ὅτε ἀναλαμβάνει τὴν ὑπηρεσίαν ὁ δρ Κωνστ. Τρανὸς σὺν τῷ προϋπάρχοντι Φλ. Ι. Φλώρῃ, ἀπὸ δὲ τῆς ἀρχῆς τοῦ 1903 μόνον οἱ κκ. Τρανὸς καὶ Μενέλαος Ι. Ξάνθος.

Τὸ Νοσοκομεῖον, οὕτω λειτουργοῦν, κέκτηται τίτλους ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης παντὸς φιλανθρώπου, δεῖται δὲ γενναιοτάτης προστασίας.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Περιγραφικὸς κατάλογος τῶν ἐν τοῖς κώδηξι τοῦ πατριαρχικοῦ Ἀρχειοφυλακίου σωζομένων ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων περὶ τῶν ἐν Ἄθῳ μονῶν (1630—1863).

Τιμᾶται γροσίων 15.

Τὰ ἐν τοῖς κώδηξι τοῦ πατριαρχικοῦ Ἀρχειοφυλακίου σωζόμενα ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς σχέσεις τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου (1575—1863).

Τιμᾶται γροσίων 30.

Οἱ βουλόμενοι νὰ προμηθευθῶσι τ' ἀνωτέρω ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν σπουδαιότατα ἔργα, δέον ν'ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἢ εἰς τοὺς ἐν Φαναρίῳ βιβλιοπώλας ἀδελφοὺς Καλλίφρονας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑΤΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Χαράλαμπος Τ. Τσάτσης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς τὸ ἐπάγγελμα ἀρτοποιὸς, κάτοικος τοῦ χωρίου Φοινικίου, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην πέμπτην καὶ ὥραν 8ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ. ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Φιλιατῶν, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διοριζομένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας Χ. Τσάτση, τὸ γένος Ἀναστασίου Μαρτίκοκ, ἐπὶ διαζεύξει καὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Φιλιατῶν τῇ 12 ἰουλίου 1904

ὁ προεδρεύων

Ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος Ἀρχιμ. **Δωρόθεος.** 2

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ἰδοὺ καὶ τὸν νόμον Ἀρμ. Δ'. ιε', 14 § 2 πατριαρχ. καὶ συνοδ. ἐγκυκλ. τῆς 6 ἰουνίου 1882 καὶ Ὁδηγιῶν ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ., 207 καὶ 155,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ καὶ ἐκκλητῶς,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2817 καὶ ἡμερομ. 20 ἀπριλ. 1904 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀγγελικῆς Ἰ. Ἀγγελῆ, τὸ γένος Γρηγορίου Μπαχτσεβάνη, κατὰ τοῦ Ἰωάννου Ἀγγελῆ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις τέως ὑφισταμένον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσ'α . . . προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 3

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΝΑУКОВА БІБЛІОТЕКА ІМЕНИКОВА
1948
Π.Ш-726742